

ת"פ 46346/02/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ר.נ. - בעצמה, הנאשמת

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 46346-02-15 מדינת ישראל נ' נ'
בפני כבוד השופט יואב עטר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט
נגד
ר.נ. - בעצמה - הנאשמת

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירות **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977); **וחבלה במזיד ברכב** (עבירה לפי סעיף 413 ה' לחוק הנ"ל).
2. נטען כנגד הנאשמת, בכתב האישום, כי בינה לבין המתלונן שהינו אחיה היה תלוי ועומד סכסוך ירושה בשנים שקדמו להגשת כתב האישום, וכי במועד המפורט בכתב האישום, גרמה לשריטות ולמכות בפח רכבו של המתלונן, ובהמשך אף איימה עליו כי תרצח אותו, בעודה אוחזת בידה בחפץ חד.

כללי

3. בדיון הראשון שהתקיים בפני כב' השופט ר. סולקין ביום 11.1.16, הוצע לנאשמת ייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית והנאשמת הבהירה: **"אני לא מעוניינת בייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית וזאת גם כשבימ"ש מסביר לי שהייצוג הוא ללא עלות וגם כשבימ"ש אומר לי שכדאי לי להיות מיוצגת. אני עומדת על דעתי שאיני מעוניינת בייצוג. אני משפטנית"**.
4. באותו דיון טענה הנאשמת כי כתב האישום הוגש ממניעים פסולים, והעלתה טענות נוספות.
5. בדיון שהתקיים ביום 23.2.2016 בפני מותב זה, שב והבהיר בית המשפט לנאשמת את חשיבות הייצוג, המליץ לה כי תהא מיוצגת בין אם באופן פרטי ובין אם באמצעות הסניגוריה הציבורית והבהיר לה כי ניתן יהא למנות לה סנגור מטעם הסניגוריה הציבורית ללא כל עלות. כמפורט בפרוטוקול אותו דיון בית המשפט שב והבהיר זאת לנאשמת, והנאשמת שבה והבהירה כי אינה מעוניינת בכל ייצוג, ואינה מעוניינת במינוי סנגור

מטעם הסנגוריה הציבורית בעניינה.

6. גם בדיון מיום 5.4.2016 הבהיר בית המשפט לנאשמת: **"בית המשפט שב ומבהיר לנאשמת כי ראוי וכדאי שתהא מיוצגת על ידי עורך דין ושב ומציע לנאשמת כי בימ"ש ימנה לה סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית"**. על כך השיבה הנאשמת כי היא חשה שבית המשפט משפיל אותה שעה שהוא, לשיטתה, "לוחץ" עליה להיות מיוצגת: **"אדוני לא יודע מה הידע שלי. איך אדוני מבקש שאהיה מיוצגת על ידי סנגור, כשאולי רמת הידע שלי טובה משלו?..."**.

יריעת המחלוקת

7. בישיבה מיום 23.2.2016, מסרה הנאשמת מענה מפורט לכתב האישום, ומהמענה שמסרה הנאשמת כמו גם מסיכומיה תפורט להלן יריעת המחלוקת.
8. הנאשמת כפרה בקיומו של סכסוך ירושה, ואולם מיד לאחר מכן הוסיפה כי ישנו צו קיום צוואה שלשיטתה הוביל לכך שלא צריך להיות סכסוך אך נמנעה מלטעון כי המתלון מסכים לכך.
9. הנאשמת כפרה בישיבת המענה בגרימת נזקים לרכבו של המתלון, ראוי לציין כי בסיכומיה כן הודתה בכך.
10. הנאשמת כפרה בכך שאימה על המתלון.
11. הנאשמת העלתה שורה של טענות קשות וחמורות (אשר לא נתמכו ולו בבדל ראיה) כנגד גורמי המאשימה ומותבים שונים של בית משפט זה וערכאות הערעור. כך בדיון מיום 23.2.2016, הנאשמת טענה כי כתב האישום הוגש כנגדה בשל: **"מניעים אישיים פסולים של קצין משטרה בשם איתמר שאני הגשתי כנגדו צו הגנה..."**. ראוי לציין כי בישיבה מיום 5.4.2016, שבה הנאשמת וטענה כי: **"מכאן שכתב אישום הוגש בשל מניעים אישיים פסולים ובשל חוסר סמכות ובניגוד לחוק [...]"** והמניע הפסול האישי הראשון שמעורבים בו השופט אלון גביזון שקיבל שוחד מעורכי דין..." , תוך שלעניין זה העלתה טענות כנגד צו שהוצא בהליך אחר על ידי בית המשפט לענייני משפחה.
12. בישיבת המענה עתרה הנאשמת לביטול כתב האישום בשל אי קיום חובות המאשימה מכוח הוראות סעיף 60א' לחסד"פ, והגם שטענה זו הוכרעה באותו דיון, שבה והעלתה טענה זו בסיכומיה. כבר עתה יצוין כי בהחלטה מיום 23.2.16, נדחתה טענה זו תוך שקבעתי כי: **"משהוצגה בפני אסמכתא כי נשלח מכתב ידוע בדואר רשום לכתובת שצויינה על ידי הנאשמת, שהיא גם הכתובת שכעולה מההודעה המצויה בתיק החקירה, נמסרה על ידה. הרי שנחה דעתי, כי המאשימה עמדה בהוראות סעיף 60 א' לחסד"פ"**. משטענה זו נדחתה כטענה מקדמית, לא מצאתי מקום להידרש לה מחדש במסגרת הכרעת הדין.
13. מהמקובץ עולה כי יריעת המחלוקת מקיפה את כל העובדות הנטענות בכתב האישום, למעט עובדת היות הנאשמת והמתלון אחים.

פרשת התביעה

ע"ת/1, המתלונן מר ד' א'

14. העד סיפר בחקירתו הראשית כי הינו אחיה של הנאשמת, כי בעבר התגורר באותה כתובת ברח' אאאא באאאא, וכי לאחר נישואיו התגורר עם רעייתו באאאא. לדבריו, לאחר שעבר תאונת דרכים נהג לשהות יותר בבית אימו ברח' אאאא באאאא מאשר בבית באאאא.

15. ביחס לטענה הנוגעת לקיומו של סכסוך ירושה, ציין העד כי: **"יש לציין שכל הזמן היו בעיות בבית מצד אחות שלי ר', בקשר לירושה"**.

16. ביחס לאירוע עצמו ציין העד כי בעקבות הודעה טלפונית אודות פטירת שכן המתגורר בסמוך לכתובת הנ"ל באאאא (כתובת בית אימו של העד וכתובתה של הנאשמת, והבית הנוגע לאותה ירושה) : **"החניתי את האוטו בבית של אמא שלי ז"ל, והלכתי להלווייה [...]. הלכתי להביא את האוטו, אמרו לי אל תלך, אחותך הרסה לך את האוטו. באתי ראיתי שכל האוטו הרוס, ממש חרוט, הרוס, מעצבים רואים את זה, והתקשרתי למשטרה. סיימתי להתקשר למשטרה, יצאה אלי עם משהו ביד (העד הדגים בבית המשפט תנועה של הנפת היד למעלה ואחיזת חפץ ביד ימין כשהיד מאוגרפת ואחיזת החפץ היא באופן של אחיזתו בתוך האגרוף כשהוא פונה לפנים) ואני פשוט תפסתי את הרגליים והלכתי אחורנית כי ידעתי מה יהיה שהיא מסוכנת וידעתי שהיא מטורפת, יצאתי מהבית וחיכיתי על הכביש כשתגיע המשטרה"**. בהמשך חקירתו הראשית ציין כי באותו שלב: **"היא יצאה אלי עם משהו ביד [...]. צעקה עלי 'אני ארצח אותך' זה היה מרחק של אולי 40 מטר בינינו"**.

17. העד סיפר כי במשטרה הגיש תלונה ובהמשך אף נעשה ניסיון לערוך עימות בין המתלונן לבין הנאשמת, אך במהלך העימות זו ישבה מולו, סובבה את גבה, ונמנעה מלהשיב לשאלות השוטר ולהגיב לדבריו.

18. העד סיפר כי המקרקעין נשוא המחלוקת נמכרו על ידי כונס נכסים : **"מאז שהבית נמכר על ידי כונס נכסים לא ראיתי אותה, לא שמעתי ממנה כלום, לא מעניין אותי..."**.

19. בסוף חקירתו הראשית סיפר העד כי עד היום הוא מחזיק באותו רכב, ועד היום הרכב שרוט: **"כי זה עולה המון כסף לתקן, אז רצו 8,000 ₪, היום הרבה יותר"**.

20. העד אישר בחקירתו הנגדית כי הכתובת המפורטת בתעודת הזהות שלו, איננה אותה כתובת של המקרקעין שבמחלוקת ברח' אאאאאאאא.

21. בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי אותם מקרקעין נמכרו : **"על ידי כונס נכסים כי אי אפשר היה לגור לידה (אחותי ר') אם זה עם השכנים, ואם זה איתנו, עם המשפחה שלנו, נתנו לה 'בן ממשיך' להיות אחרי הבית, לבנות שם [...]. אני הייתי חי באאאאאאאאאאא לה את האוטו שלי, נסעתי בטרמפים..."**.

22. ראוי לציין כי חקירתו הנגדית של העד התאפיינה בצעקות של הנאשמת כלפיו ובהטחת האשמות כלפיו כמו גם הרמת קול חוזרת ונשנית כלפי בית המשפט, ובשלב מסוים, העד אף מירר בבכי.
23. העד הדגיש כי לא הסיג את גבול המקרקעין במועד האירוע שבו חנה את הרכב במקרקעין וכי היה ברשות לעשות כן.
24. ביחס לחפץ שאחזה בידה, הבהירה העד בחקירתו הנגדית : **"היה לה משהו, חפץ שבלט מהיד, או מברג או סכין, לא זוכר מה זה היה, זה בלט מהיד, והיא הלכה ככה עם השנאה 'אני ארצח אותך'..."**. שעה שנתן תשובה זו אף הקדים העד תנועה של ניפוף היד ואחיזה באותו חפץ מעל לגובה הראש שהיד מאוגרפת.
25. העד הבהיר שוב ושוב בחקירתו הנגדית כי היה רשאי להיכנס לאותם חצרים במועד הרלוונטי.
26. העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי שני אנשים שלא יגש לרכב שכן הוא הרוס, האחד הוא ס.ת.א.: **"שהוא בן משפחה אצלנו בבית והשני אני לא זוכר"**. לדבריו אותו ס' סיפר לו כי היה סמוך לשיחים בגינה, שמע את הנאשמת צועקת ולאחר מכן גם ראה אותה ליד האוטו ולא הרחיב מעבר לכך.
27. לשאלת הנאשמת הבהיר העד בחקירתו הנגדית כי: **"ברור שלא ראיתי אותך"**, בתשובה לשאלה האם ראה אותה גורמת לנזקים לרכב.
28. ביחס לטענותיה של הנאשמת כי הסיג גבולה, הבהיר העד שוב ושוב כי הנאשמת עצמה התגוררה בבית שהיה מצוי בחלק האחורי של המקרקעין כבית "בן ממשיך", וכי לבית האם כמו גם לחצרה של האם, רשאי היה להיכנס.
29. העד סיפר כי הרכב ששימש אותו רשום על שמו של בנו החורג.

ע"ת/4 ס.ת.א.

30. העד סיפר כי הוא מכיר את הנאשמת ואת משפחתה מאז ילדותו וכי אין לו סכסוך עם מי מבני המשפחה. לדבריו, ביום האירוע הגיע למקום בשל פטירתו של אביו של חברו המתגורר בxxxx. העד סיפר כי שוחח עם המתלון מר ד' א', וכי השניים נדברו להיפגש בבית הורי המתלון ומשם ללכת ביחד לניחום האבלים בבית הסמוך. לדבריו התעכב ועל כן המתלון הלך לפניו לבית האבלים, בהמשך הגיע אחיהם של הנאשמת והמתלון, והוא הלך עימו לבית האבלים. לדבריו, בזמן שהמתין, בסמוך לבית הורי הנאשמת והמתלון: **"שמעתי רעשים וצעקות וזה. אז הסתכלתי וראיתי את ר' ליד האוטו שלו מאחורי הבית של ההורים שלו, אז הלכתי ויצאתי החוצה..."**.
31. בחקירתו הראשית טען העד כי שמע את הנאשמת צועקת ושמע מכות של מתכת, וראה את הנאשמת סמוך לאוטו אך לא ראה את הנזק שנגרם באותו שלב.

32. בחקירתו הנגדית עמד העד על היכרותו עם הנאשמת.

33. בהמשך חקירתו הנגדית אמר העד כי ראה את הנאשמת גורמת נזקים לרכב : "ואני ראיתי אותך בועטת באוטו [...] בועטת באוטו באותו יום של האירוע [...] אני שמעתי צעקות, ומכות של ברזל וגם בועטת". בהמשך החקירה הנגדית הבהיר העד: "ואני ראיתי את זה, לא סתם אני אומר. אני ראיתי את זה בעיניים שלי ובילדים שלי".

34. בהמשך החקירה הנגדית הבהיר כי תחילה שמע את הצעקות ואת מכות המתכת, אח"כ ראה אותה בועטת ברכב : "הרעש של הברזל והצעקות שמעתי, ואז באתי להסתכל ואז ראיתי שהיא משתוללת ליד האוטו, ויצאתי בחוץ. ראיתי שהיא צועקת וראיתי שבעטה באוטו". העד הבהיר כי לא ראה אותה מכה עם מתכת את הרכב, וכי את הנזקים עצמם לא ראה בשלב זה.

ע"ת/2, מר ערן רוזוליו

35. ע"ת/2, מר ערן רוזוליו, שירת כחוקר בתחנת העיירות (במועד עדותו כבר לא שירת כשוטר). העד העיד בחקירתו הראשית, לשאלת המאשימה, על תוכן שיחה טלפונית שערך עם המתלונן. ראוי לציין כי בית המשפט הבהיר לנאשמת, אשר אינה מיוצגת כי המדובר בעדות שמיעה שאינה קבילה, אולם שמיעת העדות בעניין זה, התאפשרה משום שהנאשמת, חרף הסברי בית המשפט, הבהירה כי לדעתה חשוב שדברים כן יישמעו. הגם כך, משמדובר בעדות שמיעה הנוגעת לאמרת חוץ של עד ומשמדובר בנאשמת שאינה מיוצגת, סבורני כי אין מקום ליתן כל משקל לתוכן עדותו בכל הנוגע לאותה שיחה טלפונית שקיים העד עם המתלונן. הגם כך, מקום שהנאשמת אינה מיוצגת ועל בית המשפט לסייע לה בהגנתה, בחנתי קיומן של סתירות בין דברי העד בשיחה הטלפונית לחוקר לבין דבריו בבית המשפט, ולא מצאתי סתירות שכאלה. בהמשך הדברים העיד העד ביחס לשיחה טלפונית שקיים עם העד ס' א', שתיעד במזכר, וגם כאן יפים בהתאמה הדברים שצויינו לעיל ביחס לעובדה שמדובר בעדות שמיעה שתוכנה אינו קביל וכי גם אינו מעלה סתירות אל מול עדות העד.

36. ע"ת/3, רס"ר דודי שמש, שירת בתקופה הרלוונטית כחוקר בתחנת העיירות. העד גבה את הודעת הנאשמת (ת/1) וערך עימות בינה לבין המתלונן (ת/2).

37. בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי מרגע שההודעה נחתמת במחשב, לא ניתן עוד להוסיף דבר לאותה הודעה.

38. העד הבהיר כי אין לו כל היכרות אישית עם המתלונן, עם אחיו ש' א', או עם העד ס' א'.

39. העד סיפר כי הנאשמת לא שיתפה פעולה בעימות שנערך או בהודעה ונמנעה מלהשיב לשאלות או למסור גרסה.

40. במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת ולא הובאו עדי הגנה נוספים.

גרסאות הנאשמת

הודעת הנאשמת במשטרה (1/ת)

41. הודעת הנאשמת במשטרה (1/ת) הוגשה. עיון בהודעה מלמד כי הנאשמת נמנעה מלהשיב לשאלות. ראוי לציין כי באזהרה אף הובהר לנאשמת כי הימנעות מלהשיב לשאלות עשויה לחזק את הראיות נגדה וכן צוין ברישא של ההודעה כי: **"לפני תחילת החקירה, נעשו מספר ניסיונות להשיג את הסנגוריה הציבורית אך לא היה מענה"**.

42. סמוך לרישא של ההודעה, ולאחר האזהרה והמשפט שצוטט לעיל, בתשובה לשאלה אם הנאשמת מבינה על מה היא נחקרת, רשם החוקר: **"הערת חוקר - החשודה לא משתפת פעולה בחקירה, ומבקשת שנעצור אותה על מנת שתובא לפני שופט"**.

43. לשאלה אם היא מבינה את זכויותיה ענתה הנאשמת: **"אני לא מבינה ואני לא יודעת. תביא עו"ד או שופט"**.

44. בהמשך ההודעה נשאלה הנאשמת שאלות רבות נוספות אך נמנעה מלהשיב לאיזו מן השאלות תוך שהחוקר ציין בשורה 8 כי: **"החשודה לא עונה ומסתובבת עם הגב לכיווני"**.

45. בין השאר נשאלה הנאשמת אודות תוכן עדותו של המתלונן, אודות טענתו כי איים עליה ואודות הטענה כי היא שרטה את רכבו ונמנעה מלהשיב לאיזו מן השאלות.

העימות בין הנאשמת לבין המתלונן (2/ת)

46. סמוך לאחר גביית ההודעה, ביום 20.4.2014, בשעה 16:55, נערך עימות בין הנאשמת לבין המתלונן. בפתח העימות נשאל המתלונן האם הוא מזהה מי יושבת לידו, והשיב: **"זו אחותי ר"**. לאחר שאלת החוקר את הנאשמת מי האדם היושב לצידה? ציין החוקר כי: **"החשודה מסתובבת עם הכיסא ויושבת עם הגב לכיוונו של אחיה ולא עונה על השאלה"**.

47. בשלב הבא של העימות שטח המתלונן את גרסתו בפרוטרוט.

48. לשאלת החוקר את הנאשמת אם יש לה מה לומר על דברי המתלונן, נמנעה הנאשמת מלהשיב תוך שהחוקר ציין כי: **"החשודה לא עונה על השאלה ועדיין יושבת עם גבה לכיוונו של ד"**.

49. לשאלה הנוספת האם דברי המתלונן אם אמת או שקר נמנעה הנאשמת מלענות וכך גם בהמשך העימות.

עדות הנאשמת בבית המשפט

50. בעדותה העלתה הנאשמת שורה ארוכה של טענות כנגד המאשימה.
51. ביחס לאירוע עצמו העידה כי ביום האירוע: **"אני התגוררתי בבית שלי שאני החזקתי בו על פי דין שבבעלותי [...] שעה שאני החזקתי במלוא המקרקעין על פי דין ..."**.
52. הנאשמת טענה כי לא הוכח כי אכן חיבלה ברכבו של המתלונן והוסיפה: **"ובהנחה שאכן טענות המתלונן התקיימו [...] זכותו של אדם שפולשים למקרקעין שלו, מקל וחומר, במקרה שלי שאני הוטרדתי שנים רבות [...] קמה לי הזכות כמו כל אזרח להגן על הרכוש שלי, להגן על החיים שלי..."**.
53. הנאשמת טענה כי באותו יום גילתה שרכבה שלה חובל וניזוק, והיא עצמה הזעיקה את המשטרה ולדבריה השוטר הקהילתי אדוארד יוסף אף תיעד את הנזקים. הנאשמת העידה כי רכבה ניזוק באופן בו לא יכול היה לנסוע כפי שסיפר העד ס' א' בעדותו.
54. בחקירתה הנגדית, לשאלה אם ביום האירוע שהתה במקרקעין המפורטים בכתב האישום, ענתה לתובעת: **"זה לא עניינך"**. אך בהמשך אישרה ששהתה שם.
55. הנאשמת הסבירה בחקירתה הנגדית כי באותם מקרקעין היו ממוקמים שני בתים, האחד הוא ביתה אשר נבנה על המקרקעין מכוח היותה "בת ממשיכה" וכי בית נוסף שבו באותה עת לא התגורר איש, אך קודם לכן התגוררה שם אימה.
56. הנאשמת אישרה בחקירתה הנגדית כי ראתה רכב זר חונה בתוך החצרים.
57. ביחס לעד ס' א' אישרה הנאשמת היכרות קודמת איתו גם אם לא מעמיקה.
58. בהמשך חקירתה הנגדית טענה הנאשמת כי שני הבתים שייכים לה, כי לא ראתה כלל את המתלונן באותו יום באאאא אלא רק מאוחר יותר בתחנת המשטרה (תחנת העיירות) וכי כאשר הזמינה את המשטרה בעקבות החבלה שנגרמה לרכבה, הפנתה את תשומת לב השוטר שהגיע: **"אמרתי שיש כאן הסגת גבול של רכב שחונה פה שזה רכב נוסף שחנה בחצר..."**.
59. הנאשמת טענה בעדותה כי לא היה כל סכסוך ירושה בנוגע למקרקעין אך בהמשך חקירתה הנגדית סיפרה על הליכים משפטיים שהתנהלו בבית המשפט לענייני משפחה, שם לטענתה, נפלה קורבן להונאה על ידי עורך דין, העלתה טענות כנגד מותב בית המשפט לענייני משפחה, טענה כי פסק הדין שניתן שם בטל מעיקרו, והעלתה שורה של טענות נוספות, לרבות כנגד החלטת ערכאת הערעור על פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט לענייני משפחה.
60. הנאשמת אישרה בחקירתה הנגדית כי פונתה בסיוע משטרת ישראל מהמקרקעין בעקבות אותו פסק דין שלדבריה בטל מעיקרו ולאחר שלטענתה הותקפה על ידי השוטרים.
61. הנאשמת הכחישה כי פגעה ברכב שחנה בחצרים והכחישה שאימה על המתלונן וטענה כי

המתלון וס' משקרים.

62. ראוי לציין כי בסיכומיה (פסקה 29) שינתה הנאשמת את גרסתה לעניין זה וטענה כי ביום האירוע: "לאחר שיצאה מביתה היא הבחינה כי חיבלו ברכב שלה, אז היא הבחינה ברכב שהסיג גבול אל תוך המקרקעין שבבעלותה [...] היא החליטה לאחר מסע של התעללויות נפשיות קשות מנשוא שנמשך מספר שנים, מסע מתיש של אלימות פיזית קשה מנשוא, מסע מתיש של הטרדות קשות [...] היא החליטה לבצע מעשה שאולי ישים קץ לאלימות שננקטה כלפיה ולשרוט את אותו רכב". תוך שבהמשך סיכומיה, הפנתה להלכת דרומי, להוראות חוק העונשין הנוגעות להגנה עצמית בכלל ו הגנת בית המגורים בפרט ואף להוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין והוסיפה בפסקה 30 לסיכומיה כי קמה לה הזכות להגן על רכושה ועל חייה וכי בשל חדלונם של המשטרה ובית המשפט להגן עליה: "ובשל הסכנה הממשית שריחפה מעל ראשה של הנאשמת מספר שנים, לא נותרה בידה ברירה, אלא לפעול בכוח כפי שהחוק מאפשר לה זאת, על מנת לגונן על חייה ורכושה".

דין והכרעה

63. בכל הקשור לאיומים המיוחסים לנאשמת כלפי המתלון, מסתמכת המאשימה על עדות המתלון כעדות יחידה לצד חיזוקים מסויימים.

64. מקום בו מדובר בעדות יחידה קל וחומר מקום בו הגם שהנאשמת הכחישה קיומו של סכסוך ירושה, מעדויות המתלון והנאשמת עצמה, עולה כי לכל הפחות לא היתה תמימות דעים בין הצדדים בנוגע לזכויות הירושה הנוגעות למקרקעין, והתנהלו הליכים שונים בבית המשפט לענייני משפחה ובערכאות הערעור בעניין זה, הרי שעל בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לבחון את עדות המתלון, מקום בו על פני הדברים עולה כי אכן המתלון והנאשמת שהינם אחים היו מסוכסכים בצורה כזו או אחרת ואין המדובר בעדות הניתנת בחלל ריק.

65. גם בהינתן משנה הזהירות שבו נקטתי בבחינת עדותו של המתלון, סבורני כי עדותו מהימנה ונותן אני אמון מלא בעדותו.

66. המתלון העיד ממושכות בפני ונחקר בחקירה נגדית ממושכת בפני וניתנה לבית המשפט האפשרות להתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי.

67. ניכר היה במתלון כי הוא מתייגר, ניכר היה במתלון כי העיד מדם ליבו וראוי לציין כי במהלך עדותו פנה המתלון מספר פעמים לנאשמת וביקש להפסיק את אותה מסכת של מחלוקות ביניהם.

68. ניכר היה כי המתלון היה נרגש ביותר במתן עדותו (המתלון אף בכה במהלך עדותו).

69. ניכר היה כי המתלון אינו מבקש להעצים או להפריז על מנת להפיל את הנאשמת, כך למשל, הדגיש כי אינו יודע לפרט מה הוא החפץ שאחזה הנאשמת בידה, וטען כי יכול ומדובר בסכין או במברג, והרי לו היה מדובר בעלילה שרקם בכדי להפילה מטבע הדברים נוטה היה להעצים את עדותו

המפלילה, בזיהוי מוחלט של אותו חפץ כסכין או כלי משחית אחר.

70. אודות הזהירות שנקט המתלונן ניתן ללמוד גם מהדגשתו כי הוא עצמו לא ראה את הנאשמת גורמת לנזקים לרכבו והרי לו אכן מדובר היה בעלילה, מטבע הדברים, לא היה נוקט באותה גישה זהירה מקום שיכול היה לחזק את טענותיו בטענה כי גם ראה אותה גורמת לאותם נזקים.

71. ניכר היה במהלך עדותו של המתלונן כי הוא חושש מהנאשמת עד כדי כך שאף ביקש שלא תימסר לה כתובתו תוך שנימק את פחדו זה.

72. חיזוק של ממש לעדותו של המתלונן ניתן למצוא בגרסת העד ס' א', אשר אמנם לא נכח במעמד האיומים הנטענים, אך מעדותו ניתן ללמוד על הלך רוחה של הנאשמת באותה עת, ועל התנהלותה בשלבים מוקדמים יותר של האירוע.

73. חיזוק מסוים לגרסת המתלונן ניתן למצוא הן בשתיקתה של הנאשמת בחקירתה והן בהתנהלותה בעימות שעה שנמנעה מלהכחיש את דבריו והסתפקה בהפניית גבה ובשתיקה. הגם כך, בשתיקת הנאשמת במשטרה יש בכדי להוות חיזוק מסוים בלבד ולא מצאתי ליתן לכך משקל של ממש מקום בו מההודעה עולה כי הנאשמת לא ויתרה על זכות ההיוועצות וכי בשל כישלון הניסיון ליצור קשר עם הסנגוריה הציבורית לא מומשה זכות זו טרם חקירתה.

74. ביחס לאישום הנוגע לגרימת הנזקים לרכבו של המתלונן, מעבר לעדותו הישירה של מר ס' א' לעניין זה, ומעבר לחיזוק שקיבלה עדות זו בעדות המתלונן אודות הנזקים שנגרמו לרכבו, הרי שהגם שהנאשמת הכחישה בעדותה כי גרמה לנזקים לרכבו של המתלונן, שינתה עמדתה בסיכומיה ואישרה כי גרמה לאותם נזקים תוך שהעלתה טענות לפיהן פעלה כדין שעה שגרמה לאותם נזקים.

75. הנאשמת עצמה העידה בפני ממושכות, וניתנה לבית המשפט האפשרות להתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי, ומעבר לעובדה שהנאשמת עצמה שינתה באופן מהותי את גרסתה העובדתית מקום שבעדותה בפני הכחישה כי גרמה לנזק לרכבו של המתלונן, ובסיכומיה הודתה בכך, הרי שגם נוכח הרושם הבלתי אמצעי שהותירה בעדותה לא מצאתי עדותה כמהימנה ואינני נותן כל אמון בעדותה.

76. מקום בו כמפורט בפסקאות 29 ו 30 לסיכומיה, הנאשמת מודה כי אכן שרטה את רכבו של המתלונן, דומה כי עובדה זו אינה מצויה עוד במחלוקת, (וזאת מעבר לעובדה שמצאתי כי זו הוכחה עובדתית בעדותם של מר ס' א' ועדות המתלונן אשר חיזקה את עדותו של א' לעניין זה) והשאלה היחידה הצריכה עיון כעת היא האם קמו לנאשמת ההגנות אליהן הפנתה בסיכומיה או לחלופין האם קמה לה זכות מכוח סעיף 18 לחוק המקרקעין, לבצע זאת כפי שטענה.

77. סעיף 34'1 (א) לחוק העונשין התשל"ז 1977 קובע כי: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק, או המשק החקלאי המגודר שלו או של זולתו בכוונה לבצע עבירה או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור..."**

78. הגם שגרסתה המאוחרת של הנאשמת (כפי שהועלתה בסיכומיה) לא עמדה במבחן החקירה הנגדית, ולמעשה, גם לא הוכחה בעדות או בדרך אחרת, גם אם אצא מנקודת הנחה כי הנאשמת סבלה ולו מבחינה סובייקטיבית ממסכת של הטרדות, חבלות ברכושה והפחדות ואף התעללות נפשית כפי שטענה בפסקה 29 לסיכומיה (הנאשמת כלל לא העידה על כך בעדותה, ואף לא ציינה האם אלו נבעו מהמתלונן או מאחרים, שאינם קשורים אליו), עדיין אין בכך בכדי להקים לנאשמת הגנה מכוח סעיף 1'34 (א) לחוק העונשין. על מנת שתקום הגנה מכוח סעיף זה, על המעשה שבגינו מבקש אדם לחסות בצל הסייג להיות "דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס". המדובר ברכב חונה שלישית של הנאשמת חנה בחצרים אשר בינה לבין המתלונן היתה מחלוקת באותה עת ביחס למעמד מכוח זכויות הירושה (המתלונן עמד על כך שהיה ברשות באותה עת להיכנס למקום והנאשמת עמדה על כך שלא היה מורשה להיכנס למקום). מקום שמדובר ברכב שכבר חונה במקום, הרי שגרימת שריטות בפח הרכב לא יכולות לענות להגדרה של מעשה הדרוש באופן מיידי בכדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לחצרים, אלא לכל היותר יכולות להיחשב כנקיטת דין עצמי של מעין "ענישה" כנגד מה שנתפס בעינה כהסגת גבולה.

79. הנאשמת יכולה היתה להזעיק את המשטרה, ככל שהרכב חנה שלא כדין במקום, ויכול וניתן היה אף לקבל טענה כי הרחקת הרכב באמצעות גרירתו מהמקום אל מחוץ לחצרים נועדה כדי להדפו, אך בוודאי שגרימת שריטות בפח הרכב, אינן יכולות ממילא לגרום להדיפת אותו כלי רכב מהמקום, ועל כן אינן עונות להגדרה זו, ויכולות לשמש כצעד ענישתי כלפי בעל הרכב או למצער כצעד הרתעתי מפני כניסות נוספות ואלו אינן עילות המקימות הגנה מכוח סעיף זה.

80. לחלופין, טענה הנאשמת בסיכומיה, כי הייתה רשאית לגרום לנזק לאותו רכב, מכוח סעיף 18 לחוק המקרקעין.

81. סעיף 18 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 קובע :

" (א) המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.

(ב) תפס אדם את המקרקעין שלא כדין רשאי המחזיק בהם כדין, תוך שלושים ימים מיום התפיסה, להשתמש בכוח במידה סבירה כדי להוציאו מהם."

82. על מנת שתקום הגנה לפי סעיף זה, דומה כי על הטוען להגנה זו, תחילה להוכיח כי הוא עצמו החזיק במקרקעין כדין, וכי האחר כנגדו הופעל הכוח הסיג את גבולו. במקרה דנן, הנאשמת לא הביאה בדל ראיה לעניין זה.

83. גם אם אצא מנקודת הנחה כי אכן הנאשמת היתה המחזיקה הבלעדית, כדין, במקרקעין באותה עת, המחוקק הגביל את השימוש בכוח לשימוש בכוח סביר כדי למנוע את הסגת גבול. גרירת הרכב אל מחוץ למקרקעין יכולה להיחשב כהפעלה של כוח סביר בנסיבות אלו (אם אכן הסיג את גבולה), אך גרימת נזק לרכב ללא כל ניסיון להוציאו מן המקום, תוך גרימת שריטות בפח הרכב, אינה מתיישבת עם הפעלת כוח סביר כדי למנוע את הסגת הגבול אלא מתיישבת עם פעולת עונשין או פעולה הרתעית בלבד.

84. לא מצאתי גם כל ממש בטענות הנאשמת בנוגע לזיקת המתלונן לרכב, די בעדותו כי המדובר ברכב ששימש אותו, והשייך לו גם אם היה רשום על שם בנו החורג.

85. סוף דבר - סבורני כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת במועד המפורט בכתב האישום אכן פגעה במזיד ברכב נשוא כתב האישום או בחלק ממנו, ואכן איימה על המתלונן בכך שאמרה לו כי תרצח אותו, תוך שאחזה בידה בחפץ ואף הניפה אותו כמתואר בעדותו.

86. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ט, 12/09/2018 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט